

Ο σεβασμός, η κατανόηση, η αποδοχή και η συνύπαρξη μεταξύ διαφορετικών ανθρώπων είναι μια υπόθεση που φέρει τις ρίζες στα πρώτα χρόνια ανάπτυξης του ανθρώπου. Προς αυτή την κατεύθυνση και με μέσο το παιχνίδι οργανώθηκε με πολύ χαρά η εκδήλωση με τίτλο «Το παιχνίδι των δικαιωμάτων» στο 99ο Δημοτικό Σχολείο του Αγίου Παντελεήμονα, στις 23 Δεκεμβρίου 2010, από την Ε.Κ.Π.Ο.Σ.Π.Ο «ΝΟΣΤΟΣ» στο πλαίσιο του έργου Συνανάπτυξη.

από τη **Σοφία Πράπα**

Ο Σαφάρ είμαι εγώ

Στο παιχνίδι συμμετείχαν 80 μαθητές από την τρίτη και τετάρτη τάξη του δημοτικού. Το παιχνίδι έδωσε την ευκαιρία στα παιδιά να γνωρίσουν τα δικαιώματά τους, να «ταξιδέψουν» σε μια ιστορία, να συμμετέχουν στην πλοκή της και να της δώσουν ένα ξεχωριστό τέλος. Τα παιδιά εξέφρασαν και διαπραγματεύτηκαν με το δικό τους μοναδικό τρόπο έννοιες και επιχειρήματα για την ισότητα των παιδιών, τον φόβο του διαφορετικού, την επίδραση του πολέμου στη ζωή των ανθρώπων, το δικαίωμα στη ζωή και τη χαρά. Ήταν μια εκδήλωση που φιλοξενήθηκε με θέρμη τόσο από τους δασκάλους του σχολείου όσο και από τους μικρούς πρωταγωνιστές της.

Το βιωματικό παιχνίδι πραγματοποιόταν την εξέλιξη μιας ιστορίας ενός μικρού παιδιού, του Σαφάρ, το οποίο αναγκάζεται να φύγει από τη χώρα του λόγω πολέμου. Οι μαθητές που συμμετείχαν, ακολούθησαν την ιστορία και ανέδειξαν με πολύ απλό και άμεσο τρόπο, ζητήματα ουσίας για τη ζωή ενός παιδιού που απειλείται και υποφέρει όχι μόνο από τον πόλεμο αλλά και από τις προκαταλήψεις, την απομόνωση και τη μοναξιά. Μέσα από τους διαλόγους, τις απαντήσεις και τις απορίες τους, ήρθαν στο προσκήνιο τα βασικά δικαιώματα που κάθε παιδί θα πρέπει να απολαμβάνει προκειμένου να αναπτυχθεί σωστά.

Η απειλή της σύγκρουσης και τα χαμένα κομμάτια της Ιστορίας

Παράλληλα ακούστηκε η φωνή της επιφύλαξης για οτιδήποτε «ξένο» και διαφορετικό, ο φόβος από την απειλή της αλλαγής, και η απουσία απαντήσεων για τα προβλήματα που προέκυπταν μέσα από την ιστορία. Σε αυτά τα σημεία τα λόγια των παιδιών, αντανakλούσαν τις φοβίες και τις σκέψεις των «μεγάλων». Κάτι που δεν μπορώ να ξεχάσω είναι η στιγμή που τα παιδιά ερωτήθηκαν για το αν θα πρέπει ο μικρός Σαφάρ να μαθητεύσει στο σχολείο. Η απάντηση που ηχεί ακόμη στα αυτιά μου είναι «πώς πρέπει να πάει στο σχολείο για να ξεχάσει τον πόλεμο και να κάνει φίλους». Ενώ η αντίθετη θέση του συμμαθητή του ήταν «να γυρίσει στη χώρα του».

Είτε είσαι σε μια τάξη ενός σχολείου, είτε είσαι στη πλατεία της γειτονίας σου, αυτό που είναι δύσκολο να διαχειριστείς όταν να βρεθείς ανάμεσα σε δυο κόσμους, που τώρα έρχονται να «γνωριστούν» και να συγκατοικήσουν, είναι η διαπίστωση πως όταν δεν έχει προηγηθεί κάποια προετοιμασία και αποσαφήνιση του παρελθόντος, μπορούν να ξεπηδήσουν μια σειρά από αντιπάθειες και συγκρούσεις. Οι δυσκολίες διαιωνίζονται όταν η πληροφόρηση και οι καθημερινές κουβέντες εστιάζουν και φωτίζουν τις πλευρές που

μπορούν να αναζωπυρώσουν τις εντάσεις ενώ αποσιωπούνται οι τρόποι διαχείρισης των θεμάτων.

Το μόνο σίγουρο είναι πως τόσο οι μικροί όσο και οι μεγάλοι έχουν χάσει τα κομμάτια της Ιστορίας που διαδραματίζονται τα γεγονότα και πως η δράση στα προβλήματα έρχεται όταν έχουν συσσωρευτεί και πολλαπλασιαστεί οι συνέπειές τους. Όλοι όσοι βρεθήκαμε στο παιχνίδι νιώσαμε πως μοναχά στα παιχνίδια είμαστε όλοι παιδιά.